

Verein der Völkermordgegner e.V. Frankfurt / Main

Soykırım Karşıtları Derneği (SKD); Kontakt : Ali Ertem Tel. & Fax: 0049/69/5970813;
E-Mail: genozidgegner@hotmail.com

24 Nisan 1915 Ermeni-Süryani Soykırımının 89. Yıl Dönümü Nedeniyle
İnsan Haklarına Saygılı Türkiyeli Demokratik Kurumlara ve Şahsiyetlere Çağrı

Frankfurt, Mart 2004

Tarihi gerçeklerin inkarına, yalana, iftiraya, kine ve nefrete son verilsin, soykırım kabul edilsin!

Hiçbir gerçeğin, yalan ve iftira ile sürekli örtbas edilmesi mümkün değildir

Değerli Dostlar,

1915 soykırımından buyana aradan 89 yıl geçmiş olmasına rağmen, tarihi gerçekler hala Türkiye toplumundan gizlenmeye çalışılmaktadır. Toplumun tarihi geçmişi ile yüzleşmesi bilinçli olarak engellenmektedir. Devletin ideolojik ve politik baskısı, toplumun geleceği açısından hayati önem arz eden böylesi tarihi bir sürecin başlatılması önünde, en büyük engel olmaya devam etmektedir.

Uluslararası Jenosid araştırmacılarının, tarih bilimcilerin bilimsel çalışmalarına ve görgü tanıklarının verilerine dayanılarak yapılan açıklamalara göre devlet eliyle planlı ve sistematik olarak 1915'ten 1922 yılına kadar sürdürülen kitlesel katliamlar ve tehcir (uluslararası terminolojide Deportasyon) esnasında 2,1 milyon Ermeni, 750.000 Helen, Pontoslu Helen ve 600 000 Süryani hayatını kaybetmiştir.¹

Türk uluslaşmasının ve Türkiye Cumhuriyetinin karakteristik özelliği, bu tarihi gerçeğin ve devlet egemenliği altında bulunan Türk olmayan halkların inkarına dayanmaktadır. Dolayısıyla Hıristiyan halkların soykırımı ve ona neden olan mono etnik devlet anlayışı, egemen zihniyetin en "dokunulmaz" tabusu olmaya devam etmektedir. Eskiden beri ileri sürülen ve dünya kamuoyunda hiç bir itibarı olmayan „düşmanla işbirliği“, „kıtlık ve hastalıktan kırıma“, „ayaklanmaya karşı tedbir“, „karşılıklı katliam“, „asıl Türkler soykırımına

¹ Her ne kadar bu veriler, farklı kaynaklarda biri birine yakın rakamlar olarak belli farklılıklar içermesine rağmen, bunların tümünün birleştiği bir sonuç vardır: O da bu imha hareketinin, devlet eliyle planlı ve sistematik bir şekilde, soykırım amaçlı yapıldığıdır.

Görgü tanıklarının verilerine ve bilimsel araştırmaların sonuçlarına göre soykırım mağduru halkların, kayıpları hakkında saptadıkları rakamlar şöyledir:

„- 1915'ten 1922'ye kadar toplu katliamlarda ve deportasyon sırasında Ermeni halkının toplam kaybı 2,1 milyon olarak saptanmaktadır. Bunlardan 1,5 milyonu, 1915 ve 1916 yıllarında katledilmiştir.

- 1912'den 1922'ye kadar toplu katliamlar, deportasyon ve etnik „temizlik“ hareketi sırasında Doğu Trakya, İyonya, Kapadokya ve Pontos bölgelerinde en az 750.000 Helen hayatını kaybetmiştir. 1916'dan 1922'ye kadar katledilen Pontoslu Helenlerin sayısı 353.000 olarak saptanmaktadır.

- 1914'ten 1918'e kadar katledilen Süryanilerin sayısı 500.000'e ulaşmıştır. Bunlardan 90.000 ile 100.000'i Süryani Ortadoks kilisesi mensuplarıdır.”

„Hep bir ağızdan konuşalım“ adlı Örgütlenme Komitesinin SONUÇ BİLDİRGESİ'nden; dahil olan örgütler: Arbeitsgruppe für die Anerkennung des Völkermordes an den Griechen Kleinasiens (Pontos, Kappadokien, Ionien) u. Ost-Thrakiens - Armenische Gemeinde zu Berlin e.V. - Gemeinde der armenischen Kirche zu Berlin e.V. - Gesellschaft für bedrohte Völker, Koordinationsgruppe Armenien - Informations- und Dokumentationszentrum Armenien - Institut für Armenische Fragen e.V. - Föderation der Aramäer (Suryoye) in Deutschland e.V. - Assyrian-Chaldean-Syriac Union (ACSU)

uğradı“ şeklindeki görüşler, hala Türk resmi tezlerinin argümanları olma özelliğini korumaktadır².

Ne yazık ki, aradan geçen 89 yıl, toplumumuza yön veren egemen zihniyette, hiçbir değişikliğin olmadığını göstermektedir. Cumhuriyetin kuruluşundan buyana, iktidar tarafından belirlenen resmi tarih, bilimsellikten ve bilim ahlakından büsbütün uzaklaşmıştır. Özellikle son dönemde, devletin ırkçı tarih çarpıtmasını derinleştirme girişimi kaygı verici boyut kazanmıştır. Bu durum, Türkiye Cumhuriyeti tarihinde ilk defa, soykırımla bağlantılı olarak, ırkçı tarih çarpıtmasına karşı, çoğunluğunu Türkiye aydınlarının oluşturduğu (gazeteci, yazar, sanatçı, hukukçu, bilim adamı - akademisyen, insan hakları savunucusu, işçi, ev kadını vs.) geniş yelpazeyi kapsayan bir sivil toplum örgütü kurulmasına neden olmuştur.³ Hiç şüphesiz bu gelişme, bizler açısından umut ve heyecan vericidir ve artık bir tabunun yıkılıp, gerçeklerin gün ışığına çıkmasına, devletin engel olamayacağını bir göstergesidir. Bu gelişme aynı zamanda, gerçeklere ve insan haklarına saygılı Türkiye aydınının ve onların öncülük ettiği sivil toplum kuruluşlarının, devlet aracılığı ile yalana dayalı propagandaya, karşı duruşunun bir göstergesidir.

Soykırımın inkarı, sadece kurbanların ve onların sonraki kuşaklarının onuruna yönelen bir saldırı olmakla sınırlı değildir; saldırı bir bütün olarak insanlık onuruna yönelmektedir. Soykırımın tanınması, insanlık onurumuzun kurtulması için bir zorunluluktur.

1915 Soykırımı, toplumumuzun alınına sürülmüş bir **lekedir**. Halklara karşı işlenmiş bir soykırım cinayeti olması bakımından, nitel olarak tarihimizin bütün utanç sayfalarından farklıdır. Soykırım toplumumuzun vicdanında mahkum edilmeden, bu lekenin silinmesi mümkün değildir. Çünkü hiç bir kötülük, Türk halkıyla soykırım mağduru halklar arasındaki atmosferi, **soykırımın inkarı** kadar zehirlememektedir. Binlerce yıldır yaşadıkları topraklarda, 7 – 8 yıl içerisinde nerdeyse soyu kurutulan halkların (Ermeniler, Süryaniler ve Helenler) feryadı, hak ve adalet istemi, Türk milletine, “iftira” olarak nitelenmektedir. Sırf canını kurtarabilmek için her şeyini bırakıp dünyanın dört bir yanına savrulanların, yurtlarına tekrar dönme şansları, ebediyen ellerinden alınmıştır. Bu nedenle onlar, benliklerinde taşıdıkları sürgün zincirini kuşaktan kuşağa devretmektedirler. Her türlü aşağılanmaları ve baskıları sineye çekerek, kendi yurtlarında “şüpheli yabancılar” olarak yaşamak zorunda kalanlara gelince, onların, ölümlerini anmaları bile yasaktır. Acaba bu halklar için bundan daha büyük, ama hiç bitmeyen başka ne acı olabilir ki? Tam da bu bağlantıda, bizler için bundan daha büyük ve yine aynı şekilde hiç bitmeyen hangi utanç olabilir ki?

² Soykırımcı zihniyetin taşıyıcıları, aynı soğuk kanlılıkla katilleri ve eylemlerini savunmaya devam ediyorlar. Şu satırlar bize, soykırım kurbanı halkların, Türkiye’de maruz kaldıkları, katlanılması mümkün olmayan hakaretin ve iftiranın boyutlarını göstermesi bakımından ibret vericidir: “Bunun da ötesinde eğer Osmanlı devleti Ermeni tebaasından kurtulmak isteseydi; bunu asimilasyon yoluyla veya savaşı gerekçe göstererek halledebilirdi.

Oysa Ermeniler, imparatorluk içerisinde Türklerden bile rahat bir yaşam sürmüşlerdir. Belirtildiği gibi, Birinci Dünya Savaşı’nda ele geçirdikleri yerlerin kendilerine verileceği ve bağımsız bir Ermenistan kurulacağı gibi hayallere kanan Ermeniler, vatandaşları buldukları Osmanlı devletini arkadan vurmaya başlayınca, yer değiştirme uygulaması zorunlu hale gelmiştir. **Ermenilerin yerlerinin değiştirilmesi, onları imha etmek değil, devlet güvenliğini sağlamak, onları korumak amacını gütmüştür ve dünyanın en başarılı yer değiştirme uygulamasıdır.**” (“Ermeni Sorunu İddialar ve Gerçekler”, İğdir da bulunan sahte soykırım anıtı tanıtım yazısından, vurgu bize ait)

³ Bu soruna ilişkin gelişmeleri değerlendiren “**Barış için Tarih İzleme Grubu**” adlı **sivil toplum kuruluşu**, kaygılarını şu sözlerle ifade etmektedir: “*Hem yurttaşlar, hem de veliler olarak, Milli Eğitim Bakanlığı Talim Terbiye Kurulu’nun 14 Nisan 2003 tarihli genelgesinin yarattığı ve yaratacağı sonuçlar konusunda derin endişe duyuyoruz. Tarih derslerinde "asılsız Ermeni soykırımı, Pontus ve Süryani iddiaları" konusuna yer verilmesi gerekçesiyle başlatılan uygulamalar, müfredatın yeniden düzenlenmesi, öğretmen eğitimleri, ders kitaplarının bu anlayışla yeniden yazılması, kompozisyon yarışması, tarihin düşmanlığı kışkırtan ve ırkçı bir yaklaşımla öğretilmek istendiğini göstermektedir.*” (vurgu “Barış için Tarih İzleme Grubu’na ait. İrkçı tarih çarpıtmasına karşı imza kampanyası metninden)

Türkiye üniversitelerinin “bilim” kürsülerine, “soykırım mağduru” bir Türk milleti yaratma emrini vermiş olan devlet, tarih arşivlerini **tarafsız bilimsel araştırmalara kapalı tutuyor**. Provokasyonların ardı arkası kesilmiyor. Ermenistan sınırına **sahte soykırım anıtı** dikiliyor. Bütün bu uğraşlar, topluma sürekli empoze edilmeye çalışılan şiddete tapınma eğilimini güçlendirme çabasıyla birlikte yürütülüyor. Devlet, toplumun çözüm bekleyen en ciddi sorunlarına, adil ve akılcı çözümler bulmak yerine, toplumu sorunlar içinde boğuyor. Sonuçta devletin organize şiddeti toplumun kendine yöneliyor. Sürekli gündemde tutulan korku ve gerilim başta Türk olmayan halklar olmak üzere, toplumun ezici çoğunluğuna yaşamı çekilmez hale getiriyor.

Şu bir gerçektir ki, gündemden hiç düşmeyen ulusal ve mezhepsel baskılar, günlük sorgulama yöntemi haline gelmiş olan işkence, taciz ve tecavüz gibi insan onuruna yönelen saldırılar, rejim muhaliflerini kaçırap kaybetme, hukuk devleti anlayışını hiçe sayan keyfiyetçi tutum, toplumun geleceğe olan güvenini temelden sarsıyor. Toplumsal muhalefeti susturmak için her yola başvuran devletin, ne ahlaki çöküntüyü derinleştiren yolsuzlukları önlemeye, ne toplumu çürüten işsizliği ve yoksulluğu dizginlemeye, ne de tam bir çıkmazın içinde bulunan sağlık ve eğitim gibi can alıcı sorunlarını çözmeye gücü yetmiyor; sanki bu sorunları, görev alanının dışında tutuyor.

Bizce, güvensizliğin, korkunun ve gerilimin nedeni olan kronikleşmiş devlet kaynaklı toplumsal kriz, doğrudan soykırımcı geçmişle bağlantılıdır. Soykırımın inkarı, sistemin katliamsız ve gerilimsiz ayakta kalmasını imkansız kılmaktadır. Sınır tanımayan baskı ve işkencelere isyan eden Kürdün merhametsizce ezilmesi, periyodik aralıklarla sanki bir deprem gibi toplumumuzu sarsan anti-Alevi, anti-Yahudi, anti-Hıristiyan pogromlar, kırmızı bir şerit gibi, hiçbir kopukluk göstermeksizin günümüze kadar uzanmaktadır.

Soykırım, tarihi bir gerçeklik olarak tanınıp, kamu vicdanında mahkum edilmeden, soykırım yarasını sarmak için tarihi yükümlülüklerimize⁴ sahip çıkmadan, soykırımcı zihniyetin toplum üzerindeki etkilerini kırmak için uzun soluklu ve kapsamlı bir mücadele başlatılmadan, hiç bir siyasi yapılanmanın bu durumu aşması mümkün olmayacaktır. Soykırımcı geçmişine rağmen, soykırım kurbanı halklar karşısında, üzüntüsü ve utancı olmayan bir toplumun, insanlık adına devrimci mucizeler yaratması, hep bir hayal olarak kalacaktır. Çünkü toplumu etkisi altına almış olan ırkçı ve dini ön yargılar, sadece bundan çıkarı olan gerici kesimlere özgü bir mesele değildir; aynı zamanda en geniş işçi ve emekçi yığınların da, beyinlerinde taşıdıkları birer pranga işlevine sahiptir. Bu nedenle insanlık onurumuz çiğnenmeye devam etmektedir.

Ne kadar zor olursa olsun onurlu tarihi görevimizi sahiplenelim

İnsanlığa karşı işlenmiş soykırım suçlarının, örtbas edilmesi söz konusu olamayacağı gibi, hiçbir şekilde zaman aşımı da mümkün değildir. Böyle bir suçu işledikleri halde onu, inkar etmeye ve haklı çıkarmaya kalkışan egemenlikler, özlerinde her an yeni insanlık suçları

⁴ Almanya'nın soykırımı tanıma noktasındaki tutumu bize örnek teşkil edebilir. Dönemin Başbakanı Willi Brandt, Varşova da soykırım anıtı önünde diz çökerek, Nazi Almanya'sının insanlığa karşı işlemiş olduğu soykırım suçundan duyduğu üzüntüyü ve utancı dile getirmiş ve Federal Almanya adına soykırım kurbanı halklardan **özür dilemiştir**. Sınırlı bir kesimi kapsamasına rağmen Federal Almanya, Nazi faşizminin insanlığa karşı işlemiş olduğu suçlar nedeniyle tazminat ödemeyi kabul etmiştir ve ödemektedir. Sistem ne olursa olsun, Nazi geçmişi ile yüzleşen ondan doğru derler çıkaran Almanya, demokratik muhtevasını korumayı başaracak, insan haklarına saygılı bir Almanya olacaktır ve dolayısıyla dünya halkları nezdinde saygın bir yeri olacaktır. Geçmişine sünger çekmeye, tarihi gerçekleri revizyona tabii tutmaya kalkışan, anti-semitizme göz yuman Almanya ise, başta soykırım kurbanı halkların sonraki kuşakları olmak üzere yine insanlık ailesini karşısında bulacaktır. On binlerce rejim muhalifinin ve milyonlarca Nazi faşizmine karşı savaşmış halkların kanı ve canı pahasına kendine emanet edilmiş demokratik sistemin yıkımını ve kedi sonunu hazırlayacaktır.

Soykırımcı geçmişini inkar eden Türkiye Cumhuriyeti'ninse, ne maddi ne insani hiçbir görevini yerine getirmeye yanaşmadığı hepimizce bilinen bir gerçektir. Bu durumu ebediyen sürüp gideceğine inananların, yanlışlığı içinde olduklarını hatırlatmak yeterlidir.

işleme potansiyelini barındırırlar. 89 yıldır soykırımı inkar eden Türkiye Cumhuriyeti'nin konumu aynen böyledir.

TC kurulduğundan beri, Türk olmayan halkların hakları konusunda, altına imza koyduğu hiçbir uluslararası antlaşmaya saygı göstermemiştir. Lozan antlaşması da bu keyfiyetçi tutumun en çarpıcı örneğidir ve azınlık kabul edilen halkların hiç biri, haklarından gerçek anlamda yararlanamamıştır. Örneğin daha cumhuriyetin kuruluş yıllarında Yahudi halkına yapılan baskılar giderek o kadar artmıştır ki, Yahudi halkının temsilcileri, yaptıkları yazılı bir açıklama ile Lozan antlaşmasının kendilerine tanıdığı azınlık haklarından feragat ettiklerini devlete beyan etmek zorunda kalmışlardır.⁵

Devlet egemenliğini eline geçiren Turancı İttihat ve Terakki cemiyeti, imparatorluğun Hıristiyan halklarını, mono etnik bir devlet yaratmak için planlı bir şekilde katletmiştir. Aynı uygulama cumhuriyetin kuruluş yıllarında devam etmiştir. Birinci dünya savaşının sona ermesiyle birlikte, yaşadığı coğrafi konum itibarı ile tamamen savaş bölgeleri dışında kalan Helen-Pontos halkının varlığına, esas olarak 1919 ile 1922 yılları arasında toplu katliamlar ve sürgünler yoluyla son verilmiştir. Koçgiri ve Ermenistan da da, tam bir vahşet yaşanmıştır. Ermenistan topraklarının bir bölümü Türkiye sınırlarına katılmıştır. O yıllarda, soykırımdan sağ kurtulup ta evlerine dönmek isteyen ülkenin Hıristiyan vatandaşlarına, düşman muamelesi uygulanarak yurtlarına geri dönmeleri engellenmiştir.

Türkiye Cumhuriyeti, soykırım konusunda, İttihat ve Terakki iktidarı ile arasına bir ayrım çizgisi koyamamaktadır. Tam tersine bu güne kadar gelmiş geçmiş bütün hükümetler, İttihatçılardan devraldıkları mono etnik devlet projesini devam ettirmeyi, kendilerine görev bilmişlerdir. Bu proje Türkleştirme hareketına direnen halkları yok etmeyi öngörmektedir. Gümüş koşullarında da Kürt halkının konumu, bu gerçeği tamına doğrulamaktadır. Bir yandan kamuoyu baskısı ve bazı büyük güçlerin çeşitli nedenlerle tavır alması sonucu, kozmetik operasyonlarla, görünüşü kurtarmaya çalışan devlet, diğer yandan Irak'ta Kürtler lehine yapılacak herhangi bir statüko değişikliğini, savaş nedeni kabul etmektedir. Generaller hiç tereddüt etmeden, böylesi bir durumda "çok kan döküleceği" tehdidinde bulunmaktadırlar. Bizce, yeni bir soykırıma kapının aralandığı, objektif bir gerçekliktir. Elverişli fırsatın ortaya çıkması durumunda, bu tehdidin eyleme dönüşmesi, sadece bir an meselesidir.

Bütün bu gerçekler bizim, 24 Nisan 1915'in, anlam ve önemini doğru kavramamızı zorunlu kılmaktadır. **24 Nisan** Ermeni soykırımının yıl dönümüdür. Aynı tarihi, Süryani halkı da

⁵ 1920'li yıllar Anti-Semitizmin Türkiye'de ırkçı temellerde şekillenmeye başladığı yıllardı. Yahudi halkının yeni Türkiye Cumhuriyetine sadakat beyanları, göze batmamak için gösterdiği olağanüstü uyum çabaları ve katlanmaya çalıştığı maddi fedakarlıklar, vatandaş olarak kabul edilmesi için bir işe yaramıyordu. Tüm bu çabalar, Devletin karanlık güçlerinin Yahudi azınlığa karşı çirkin bir provokasyon tezgahlamasını engelleyemedi. 26 Şubat 1926 da Türkiye'nin devlet güdümlü gazeteleri, hep bir ağızdan güya Yahudilerin İspanya'ya bağlılıklarını açıklayan bir gizli telgraf ortaya çıkardılar. Bir anda toplumsal atmosfer zehirlendi. Hakaretin, iftiraların ardı arkası kesilmiyordu. İş çıkırından çıkmadan Yahudi halkının tedbir alması gerekmişti. Daha sonraki gelişmeleri Avner Levi şöyle aktarmaktadır: "*Gazetelerde saldırılar her gün devam ederken, bir Yahudi heyeti Yahudi kurumlarının örgütlenmeleri ve Lozan hakları konularında yetkililerle görüşmek üzere Ankara'ya gitti. Hem bu heyetin, hem de Yahudi idare heyetinin toplantıları, hükümet temsilcilerinin katılımlarıyla yapıldı, kararlar çoğunlukla bu temsilcilerin talimatlarına göre alındı. Yahudi heyetinde hukukçu Şimon Levi, hukukçu Nissim Massliah (son Osmanlı Meclis-i Meb'usan üyesi, İstiklal harbinde çok hizmetleri olmuştur) Profesör Avram Galanti ve Henri Soryano vardı. Görüşmeler çok kısa zamanda sonuçlandı. Heyet Lozan haklarından kesinlikle ve resmen feragat etti. Ayrıca dini ve layık konularda ayrım yapmayı, yani Hahambaşılığın Yahudi kurumları üzerindeki her yetkisinin iptalini kabul etti. Her okul, yetimhane, ihtiyarlar evi, has tahane, hatta sinagog tamamen bağımsız oldu. Kurumlar arasında işbirliği, uyum ve eşgüdümü sağlayacak merkezi bir yönetim kalmadı. Hahambaşılığa ve topluma yeni ve modern Cumhuriyet'e uyan bir Nizamname verilmedi, Hahambaşı tayin edilmedi, Yahudi toplumu dağıntık, parçalanmış bölünmüş ve yöneticisiz kaldı.*"

Lozan haklarından feragattan sonra, Yahudi karşıtı kampanya yavaşladı ve kayboldu. (sadece geçici olarak tabii! Bizim notumuz) *Hiç bir şey kanıtlanamadı, çünkü ortada fol yok yumurta yoktu. Aylarca süren küfürle hakaretlerle dolu baskı ve korkutma kampanyası siyasi amacına ulaşmıştı.*" (Avner Levi, Türkiye Cumhuriyeti'nde Yahudiler, sf. 73, İletişim Yayınları)

kendine indirilen ölümcül darbenin (Seyfo), yani soykırımın yıldönümü olarak algılanmaktadır. Bu halklar için 24 Nisan, her şeyin (malın, mülkün, büsbütün bir yurdun, binlerce yıllık tarihin, o tarihi süreçte şekillenen uygarlığın) kaybedildiği, nüfusun üçte ikisinin kurban verildiği, dünyanın dört bir yanına savrularak, bitmeyen sürgün yaşamına adımın atıldığı, **günün adı** olmuştur. 24 Nisan, bu halklara mensup binlerce kadının ve çocuğun, celladına peşkeş çekilişinin, köle pazarlarında pazarlanışlarının başladığı gündür. 24 Nisan bu halkların benliğine girmiş bitmeyen acının, kanayan yaranın tarihi ifadesidir.

Eğer ki, dikkat edilecek olursa devlet, ne 23 Nisan'ı, ne de 19 Mayıs'ı, rast gele bayram günleri ilan etmemiştir. Ermeni ve Süryani komşularımızın, soylarının yok edilmesinin arifesi 23 Nisan'a "Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı", Pontos'lu Helen komşularımızın imhası ise, 19 Mayıs'a "Gençlik ve Spor Bayramı" denk getirilmektedir. Acaba insanlığa karşı işlenmiş suçların arifesini ve yıl dönümünü, bayramlaştıran bir zihniyetin, soykırım kurbanı halklara karşı, kin ve düşmanlığı ebedileştirmekten başka ne amacı olabilir ki? Birbirine kapı komşu insanlık ailesinden farklı halkların biri bayram yapmak adına, şovenizmi doruklara tırmandırırken, diğerlerinin acılarını kalbine gömüp yasa bürünmesi, arasındaki derin uçurum kabul edilebilir bir durum değildir.

Türkiye'nin insan haklarına saygılı demokratik kuruluşlarının, ve ilerici Aydınlarının bu durumu sineye çekmemesi gerekmektedir. Bizlerin, soykırımın inkarına ve soykırım kurbanı halklara karşı sürekli gündemde tutulan kin ve nefretin durdurulması için mutlaka harekete geçmemiz gerekmektedir. 24 Nisan ve 19 Mayıs günlerinde Soykırım mağduru halkların acılarını paylaşmak, soykırımdan duyduğumuz üzüntü ve utancı, ifade etmek için kurbanların toplu mezarlarını sembolize eden soykırım anıtına (anıtlarına) bir gül bırakmak, onların anıları önünde saygıya durmak, en temel insani görevimizdir. Bu insani jest, sadece vicdanımızı rahatlatmak için değil, **bir daha soykırım suçlarının işlenmemesi için insanlığa bir uyarıdır.**

Biz, halklara mal olmuş acı kayıpların anılmasını ve olumlu değerlerin korunmasını, saygıyla karşılıyoruz. Ülkemizin ilerici, devrimci güçlerinin, 30 Mart'a, 6 Mayıs'a, 18 Mayıs'a, 15 – 16 Haziran'a ve buna benzer başka günlere verdiği anlam ve önemi, mutlaka 24 Nisan'a da vermesi gerektiğine inanıyoruz. Soykırımların, etnik temizlik hareketinin meşrulaştırılması anlamına gelen "gençlik ve spor bayramı"na, 19 Mayıs'ta daha farklı bir anlam vermesi gerektiğine inanıyoruz.

Bu vesile ile biz, soykırımın 89. yıldönümü olan bu 24 Nisan'da, soykırım kurbanlarının anısına, bir günlük bir uyarı nöbeti tutulmasını öneriyoruz. Ermeni ve Süryani soykırımının 90. yılında, yani önümüzdeki yıl 24 Nisan'da ise, Ermenistan'ın Başkenti Erivan'da bulunan soykırım anıtına hep birlikte bir çelenk bırakmayı, soykırım kurbanlarının anısına saygı durumunda bulunmayı, Ermeni ve Süryani halkının acılarını paylaşmayı öneriyoruz.

Bizler Soykırım Karşıtları Derneği üyeleri olarak, 5 yıllık tecrübelerimizi siz dostlarımızla paylaşmak isteriz. Bu uğurda imkanlarımız dahilinde var olan tüm olanakların seferber edilmesini ve gereken her türlü fedakarlığın gösterilmesini en değerli insani görevimiz kabul ediyoruz.

Organize ve ayrıntılar konusunda derneğimiz, önümüzdeki günlerde sizleri haberdar edecektir.

SKD adına, Ali Ertem, İ. Bülent Gül

Bu çağrıyla, **Yelda Özcan** (Gazeteci yazar, insan hakları savunucusu), **Hülya Engin** (insan hakları savunucusu) ve **Doğan Akhanlı** (yazar, insan hakları savunucusu) desteklemektedirler.